

**มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก
จากการเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอบนสื่อโซเชียลมีเดีย**
**Legal Measures to protect children's personal information
from publishing photos and videos on social media**

ปญญिता เข้มทอง*

Poonnisa Khemthong*

คณะนิติศาสตร์ สาขาวิชากฎหมายธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม*

Faculty of Law (Business Law).

Sripatum University*

บทคัดย่อ

ในปัจจุบันการพัฒนาเทคโนโลยีเทคโนโลยีสื่อสารและสารสนเทศสมัยใหม่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทที่เชื่อมโยงต่อเนื่องกันในลักษณะ เศรษฐศาสตร์เครือข่าย หรือที่เรียกว่า (Networked Economy) มีการปรับเปลี่ยน เคลื่อนย้ายอย่างรวดเร็วเสมือนดังไร้มีพรมแดนของประเทศ โครงสร้างความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคมระหว่างประเทศดังกล่าวนี้ ส่งผลให้โลกมีสภาพเหมือนเป็นหนึ่งเดียวกัน ในวงกว้างต่อผู้บริโภคในความเป็นส่วนตัวของบุคคลอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน โดยเฉพาะการละเลยต่อความเป็นส่วนตัวของเด็ก อาจเป็นชนวนที่ทำให้เด็ก รู้สึกไม่ปลอดภัย หรือสร้างความอับอายในอนาคตได้ ซึ่งการถูกเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอบนสื่อโซเชียลมีเดียโดยครอบครัวตั้งแต่แรกเกิดจนถึงชีวิตประจำวันของเด็ก โดยที่บิดามารดา หรือผู้ปกครองไม่ทันได้คิดถึงผลที่ตามมาในภายหลัง การใช้โทรศัพท์ สมาร์ทโฟน หรือแอปพลิเคชันในการสนทนาต่าง ๆ ไม่ใช่เพียงแค่ภาพถ่าย แต่ยังรวมถึงวันเกิด ชื่อ ที่อยู่ สถานที่ และชีวิตประจำวันของเด็ก อาจมีการรวบรวม จัดเก็บ ใช้ หรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการ ในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ จึงควรคำนึงถึงวุฒิภาวะและอายุขั้นต่ำของเด็ก เพื่อวัตถุประสงค์หลักในการป้องกันการเก็บข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็ก

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 20 ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์อายุของเด็กไว้ตามมาตรา 27 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในการทำนิติกรรมใด ๆ เพียงเพื่อจะได้สิทธิ หรือหลุดพ้นจากหน้าที่ ซึ่งเป็นนิติกรรมที่เป็นคุณต่อเด็กฝ่ายเดียว ข้อจำกัดข้างต้นเป็นข้อจำกัดเฉพาะกรณีการทำนิติกรรมเท่านั้น โดยมาตรา 20 (2) กรณีที่เด็กที่มีอายุไม่เกิน 10 ปี ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ใช้อำนาจปกครองที่มีอำนาจกระทำการแทนดังกล่าวนี้ เป็นการจำกัดการเรียนรู้ของเด็กจนเกินควร โดยบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าว มิได้จำแนกการคุ้มครองเกี่ยวกับประเภทข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กไว้โดยเฉพาะเจาะจง ซึ่งถือเป็นกลุ่มที่มีการใช้บริการอินเทอร์เน็ตสูงเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มบุคคลในช่วงอายุที่มากกว่า

จากการศึกษาพบว่า การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กจากการใช้บริการบนอินเทอร์เน็ตจำเป็นต้องคำนึงถึงอายุขั้นต่ำในประเด็นที่เกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของเด็ก ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคนมิใช่เพียงแค่เด็กเท่านั้นที่ข้อมูลส่วนตัวของเด็กที่โรงเรียนจัดเก็บไว้นั้นมีหลายประเภท เช่น ข้อมูลส่วนตัว ลายนิ้วมือ ข้อมูลด้านวิชาการ สถิติการถูกล่วงละเมิด ความประพฤติ ข้อมูลทางการแพทย์ ประวัติการค้นหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ แผนที่บ้าน อีเมลแอดเดรส ไอพีแอดเดรส หรือตารางการเรียนรู้ที่สามารถบ่งชี้ถึงเด็กได้ เป็นต้น ซึ่งอาจจะละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานสำคัญในความเป็นส่วนตัว (Privacy Right) ความเป็นส่วนตัว (Information

Privacy) อันเป็นสิทธิที่จะอยู่ตามลำพัง และเป็นสิทธิที่เจ้าของข้อมูลสามารถที่จะควบคุมข้อมูลของตนในการเปิดเผยให้กับผู้อื่น สิทธินี้ใช้ได้ครอบคลุมทั้งปัจเจกบุคคล กลุ่มบุคคล และองค์กรต่าง ๆ

ผู้วิจัยจึงเสนอให้เพิ่มมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลเด็กโดยบัญญัติคำนิยามศัพท์คำว่า “เด็ก” ภายใต้ง่อนไขในการกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กรวมถึงการขอความยินยอมจากผู้ปกครองในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กในการเข้าใช้บริการเว็บไซต์ หรือระบบอินเทอร์เน็ต เพื่อคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัว โดยเกณฑ์อายุขั้นต่ำไม่ใช่ข้อยกเว้นที่ไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองก่อนทุกกรณี จึงควรจำแนกประเภทอายุของเด็กไว้ที่อายุ 16 ปี บริบูรณ์ เพื่อให้สอดคล้องกับวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีและการพัฒนาทางสติปัญญาของเด็ก อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองจำเป็นต้องสงวนข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กที่สำคัญ ๆ เอาไว้ และจำต้องทำความเข้าใจพื้นฐานเรื่องความปลอดภัยอันเป็นเรื่องสำคัญที่เด็กต้องรับรู้ถึงการถูกละเมิดความเป็นส่วนตัว และมีให้ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กกลายเป็นข้อมูลสาธารณะภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายแต่ละฉบับ

คำสำคัญ: การกำหนดเกณฑ์อายุของเด็ก, ประเภทข้อมูลของเด็ก, การเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอของเด็ก

Abstract

At present, the development of technology, communication technology and information technology have progressed rapidly. They're precipitated into an interrelated context on Network Economy. They adapt and move quickly like no borders. Especially when using the internet which is an international network caused by many small networks, united in one global network. It's important and relevant to daily life. Make personal privacy less like never before. Specifically neglecting the privacy of child may be the cause of the children or youth feel insecure or create embarrassment in the future. The propagation of photos from birth and daily life by the family who without thinking about the consequences later. Using a smart phone or applications in various conversations, not just photos but also includes the child's birthday, name, address, location, and daily life which may collect, store, use or distribute personal data by service providers in electronic data. Therefore, the child's maturity and minimum age should be considered for the main purpose of protect personal information from the use of internet by child.

In addition, Personal Data Protection Act B.E. 2562 Section 20 has set the age limit of children or minors under Section 27 of the Civil and Commercial Code, doing any legal transaction just to gain rights or retire from duty which is a juristic act that is unilaterally favorable to child. The above limitations are for juridical act only. By Section 20 (2), in the case where a child under the age of 10 must obtain the consent of the user of parental power. It's an unwarranted limitation of the learning of the child. Besides the provisions of the law don't specifically classify the protection of child's personal data even though they are a group with high internet usage compared to people in the other age group.

From the study found that protection personal information from the use of internet by minors must considered minimum age on issues concerning the privacy of children which

is important for everyone. There are different types of personal data of children stored by schools, such as personal data, fingerprints, academic data, punishment statistics, behavior, medical information, computer search history, house maps, e-mail addresses, IP addresses, or identifiable school schedules for child, etc. These may infringe upon important fundamental privacy right, information privacy which is the right to be alone and it is the right that the data owner has control over his or her information disclosure to others. This right extends to individuals, groups and organizations.

Suggestions from the study, the Personal Data Protection Act B.E. 2562 should be amended in legal measures related to child by establishing the definition of the term "child" under the condition of determining the minimum age of child. This includes obtaining user of parental power consent for the processing of child's personal data when accessing the website or internet system to protect the right to privacy. The minimum age requirement is not an exception that does require prior parental consent in all cases. Therefore, the age of child should be set at 16 years of age in order to be consistent with the technological evolution and intellectual development of the age. However, user of parental power are required to preserve important minors' personal information and must understand the information security. It's important for child to be aware of their privacy infringement and to prevent their personal information becoming to public information under the provisions of each law.

Keyword: the child age criteria, the child's data type, the dissemination of children's photos and videos.

บทนำ

ปัจจุบันข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กถูกนำมาใช้ในระบบสารสนเทศ การสื่อสารและการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างแพร่หลายนั้น เช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) ยูทูบ (YouTube) ทวิตเตอร์ (Twitter) อินสตาแกรม (Instagram) ติกต็อก (TikTok) เป็นต้น ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการถูกล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลบนอินเทอร์เน็ตได้ง่าย โดยเฉพาะการสมัครใช้บริการบนเว็บไซต์ หรืออินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะโซเชียลมีเดีย (Social Media) ผู้ให้บริการจะจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้สมัครใช้บริการที่เป็นเด็กไว้ โดยเฉพาะ ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ ที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่บริการบางอย่างอาจมีการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลอย่างอื่น เช่น รูปภาพ ชื่อ โรงเรียน สถานที่ศึกษา รวมถึงข้อมูลที่สามารถติดต่อ หรือบ่งชี้ไปยังเด็กได้ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เนื่องจากเด็กมีโอกาสน้อยมากที่จะอ่านและทำความเข้าใจนโยบายความเป็นส่วนตัวและเด็กยังมีแนวโน้มที่จะตกเป็นเหยื่อของกลยุทธ์เพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาดที่ผู้ใหญ่สามารถเข้าใจได้ง่ายมากกว่า โดยเฉพาะโดยเว็บไซต์ หรือผู้ให้บริการออนไลน์ที่มุ่งไปที่เด็กหรือทราบข้อมูลที่แท้จริงว่าข้อมูลดังกล่าวถูกรวบรวมจากเด็ก โดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม รวมถึงการโพสต์สาธารณะผ่านทางอินเทอร์เน็ต อาจถูกเปิดเผยต่อสาธารณะที่สามารถระบุตัวตนได้ และยังเป็นช่องทางการทำธุรกิจ หรือการตลาดของผู้ประกอบการออนไลน์ สิทธิส่วนบุคคลเป็นสิ่งสำคัญสำหรับต่อเด็ก รวมถึงการนำข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กไปประมวลผลอัตโนมัติ หรือสร้างโปรไฟล์

ในโลกเสมือนจริงซึ่งจำเป็นต้องมีการระบุตัวตนในระบบเพื่อยืนยันอายุ (Age Verification) และต้องได้รับความยินยอมโดยผู้ปกครอง (Parental Consent) ซึ่งผู้ให้บริการจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด หรือถูกแทรกแซงลบกวณความเป็นส่วนตัวของผู้ให้บริการที่อยู่ในแพลตฟอร์มที่ได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากผู้ให้บริการ เพื่อเป็นการป้องกันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ และไม่ใช่ผู้บรรลุนิติภาวะจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ใช้อำนาจปกครองที่มีอำนาจกระทำการแทนในการดำเนินการใด ๆ ผู้เยาว์ ตามมาตรา 27 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงต้องมีเงื่อนไขการกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำของเด็กเพื่อให้ได้รับการคุ้มครองเป็นกรณีพิเศษ หรือมากกว่าบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มิได้บัญญัตินิยามคำศัพท์คำว่า “เด็ก” ไว้แต่อย่างใด รวมทั้งยังมิได้กำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำของเด็กในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล และการขอความยินยอมของบิดามารดา หรือผู้ปกครองในการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กไว้โดยเฉพาะเจาะจง จึงเป็นการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป แต่อย่างไรก็ตาม ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กได้รับความคุ้มครองจากการโฆษณาและการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลเท่านั้น ดังนั้น การกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดเก็บ รวบรวม ประมวลผล และการนำข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กไปใช้ หรือจากการเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอบนสื่อโซเชียลมีเดีย จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายฉบับดังกล่าว เพื่อป้องกันปัญหาการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่าปัจจุบันจะได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 แล้วก็ตาม แต่เนื่องจากปัญหาทางกฎหมายบางประการในให้ความคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของข้อมูลเด็กเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและแนวทางการปกป้องสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กและเยาวชนในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ จะต้องคำนึงถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่สามารถเชื่อมโยงข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่จะถูกประมวลผลโดยผู้ให้บริการในระบบออนไลน์ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กของต่างประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวความคิดทฤษฎีการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กจากการเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอบนสื่อโซเชียลมีเดีย
2. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็ก และวิธีการให้ความยินยอมจากผู้ปกครองในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิในภาพถ่ายและวิดีโอของเด็ก
4. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาจากการเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอบนสื่อโซเชียลมีเดีย เพื่อให้ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษานี้ จะศึกษาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายและมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก โดยศึกษาวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายของสหภาพยุโรป สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐสิงคโปร์และกฎหมายภายในของประเทศไทย ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2561 ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.

2560 พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เพื่อนำมาปรับใช้ให้เกิดประสิทธิภาพและเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) การรวบรวมข้อมูลทางกฎหมายและมาตรการในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กจากการเผยแพร่ หรือส่งต่อข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับเด็กบนสื่อสังคมออนไลน์ กรณียภาพถ่ายและวิดีโอบนสื่อโซเชียลมีเดีย ใช้วิธีวิจัยเอกสาร เก็บรวบรวมข้อมูลจากเว็บไซต์ เอกสาร ตำรา บทความ รายงานการวิจัย ประมวลกฎหมาย พระราชบัญญัติ และมาตรการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์เนื้อหาและสื่อสารให้สังคมได้เกิดความตระหนักรู้ในเรื่องนี้ เพื่อนำไปสู่ข้อสรุปและข้อเสนอแนะแนวทางการในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กในประเทศไทย

สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยเรียงตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1) วิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับคำจำกัดความของข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก

จากการศึกษาพบว่า มิได้บัญญัติคำจำกัดความของคำนิยามศัพท์ “ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก” ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยมาตรา 6 บัญญัติว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรง หรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ แต่มีได้บัญญัติ “ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก” อีกทั้ง เด็ก คือ บุคคลที่มีอายุเท่าไร ตามกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งข้อมูลเด็กเป็นข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อนและอ่อนไหวง่ายต่อความรู้สึก

ผู้วิจัยเห็นว่า การจำกัดความของคำนิยามศัพท์ในลักษณะเช่นนี้ อันเป็นการให้คำจำกัดความของคำนิยามศัพท์แบบกว้างเป็นการทั่วไป อีกทั้ง ยังไม่มีความชัดเจนในการจำแนกประเภทว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีเจตนาให้ข้อมูลส่วนบุคคลมีความหมายใดบ้าง และให้ครอบคลุมถึงข้อมูลใดบ้าง หากความไม่ชัดเจนของคำนิยามอาจส่งผลกระทบได้ ดังนี้

ประการแรก ประเภทข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กเป็นข้อมูลที่มีความอ่อนไหวง่าย จึงควรจำแนกประเภทออกจากข้อมูลทั่วไป หมายถึง บุคคลที่มีอายุเท่าไร หากบุคคลทั่วไปมีโอกาสเข้าใจความหมายข้อมูลเด็กที่มีความละเอียดอ่อน (Sensitive data) เมื่อได้ยืนยันความยินยอมในระบบ หรือการให้ความยินยอมเพื่อการปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าวแล้ว จึงถือได้ว่าบุคคลนั้นได้อ่านและเข้าใจเนื้อหาของคำร้องขอฉบับดังกล่าวนี้้อย่างละเอียดแล้ว และยืนยันว่าข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้แจ้งให้ทราบนั้นถูกต้องก็จะมีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย ดังนั้น ข้อมูลบุคคลของเด็กที่สามารถระบุตัวตน หรือข้อมูลที่บ่งชี้ถึงบุคคลนั้น ๆ ได้ ซึ่งถูกรวบรวมในระบบเครือข่ายออนไลน์ เช่น ชื่อ ที่อยู่อีเมล สถานที่ โรงเรียน รูปภาพ วิดีโอ และชีวิตประจำวันของเด็กหรือรายละเอียดอื่น ๆ อาจมีการรวบรวม จัดเก็บ ใช้ หรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

ประการที่สอง กรณีที่กฎหมายมิได้บัญญัติให้การกระทำใดเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กได้ หรือข้อยกเว้น โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมก่อน ที่ผู้ให้บริการสามารถเก็บไว้ในระบบฐานข้อมูล และมีหน้าที่ต้องควบคุมดูแลอย่างดีนั้น มิให้นำไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใด ๆ หากผู้ให้บริการขอให้บุคคลนั้นยินยอมรับนโยบายของผู้ให้บริการ อันเป็นการขัดต่อหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกฎหมายความเป็นส่วนตัวของข้อมูลเด็กในต่างประเทศดังนี้ สหภาพยุโรปได้กำหนดควบคุมการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของ “ข้อมูลเด็ก” (Directories of users) เป็น

“หมวดหมู่ข้อมูลส่วนบุคคลพิเศษ” และห้าม “การประมวลผล” เพื่อมาตรการป้องกันที่เด็กจะได้รับจากความเสี่ยงในการประมวลผลข้อมูลที่เกิดจากการใช้ หรือการเข้าถึงบริการทั้งในเครือข่ายออนไลน์และออฟไลน์ เด็กสมควรได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษในกรณีที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคล Article 38 บัญญัติไว้ว่า “เด็ก” ที่อายุต่ำกว่า 13 ปี ควรได้รับการคุ้มครองโดยเฉพาะเจาะจงในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก เนื่องจากเด็กยังไม่ค่อยตระหนักถึงความเสี่ยงต่อผลเสียที่ตามมา และการป้องกันที่เกี่ยวกับสิทธิของเด็กในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการป้องกันการนำไปใช้กับข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก เมื่อผู้ให้บริการที่เสนอให้แก่เด็กโดยตรง เพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด หรือการสร้างบุคลิกภาพ หรือโปรไฟล์ ผู้ให้บริการทำการเก็บรวบรวม และใช้ข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับเด็ก

การกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลออนไลน์ของเด็ก (Children’s Online Privacy Protection Act: COPPA) สหรัฐอเมริกาได้ให้สิทธิเต็มที่แก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็กในการควบคุมข้อมูลของเด็กที่ผู้ให้บริการเก็บรวบรวมประมวลผลและการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กผ่านการออนไลน์และเด็กในความหมายถึง เด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี บริบูรณ์ ได้กำหนดเกณฑ์อายุตามกฎหมายดังกล่าวเพื่อบังคับใช้กับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กในออนไลน์โดยเฉพาะโดยตรงอันมีลักษณะที่ชัดเจนเข้มงวดและในเว็บไซต์ต่าง ๆ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2) วิเคราะห์หลักการกำหนดอายุขั้นต่ำและวิธีการให้การคุ้มครองในการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก

จากการศึกษาพบว่า การกำหนดหลักเกณฑ์อายุเด็กจะได้รับการคุ้มครองของแต่ละประเทศนั้นที่มีหลักเกณฑ์อายุที่แตกต่างกัน ประเด็นปัญหาในเรื่องการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กนั้นมีหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้บริการต่าง ๆ ในระบบเครือข่ายออนไลน์ที่จำเป็นต้องมีระบบการยืนยันอายุ (Age Verification) และต้องได้รับการยินยอมจากผู้ปกครอง (Parent Consent) ซึ่งผู้ให้บริการจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด เพื่อมิให้เด็กถูกละเมิดความเป็นส่วนตัว อย่างไรก็ดีตาม (GDPR) ของสหภาพยุโรป และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของประเทศไทยมิได้กำหนดวิธีการบ่งถึงอายุของเด็กไว้อย่างชัดเจน และได้มีการกล่าวถึงการประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กเพียงเล็กน้อยเท่านั้น รวมทั้ง พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของสิงคโปร์ (Personal Data Protection Act 2012: PDPA) พระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้ความสำคัญต่อการกำนัล การจัดเก็บ ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยองค์กรต่าง ๆ หรือบริษัทในการประกอบธุรกิจเท่านั้น ประเด็นหลักเกณฑ์การกำหนดอายุของเด็กแต่ละประเทศมีดังนี้

GDPR ของสหภาพยุโรป Article 8 ยังได้กำหนดเงื่อนไขเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความยินยอมของเด็กเป็นพื้นฐานสำหรับการประมวลผลข้อมูล และมีการเสนอบริการส่งคอมออนไลน์ข้อมูลให้กับเด็กโดยตรง การประมวลผลข้อมูลจะต้องถูกกฎหมายเมื่อเจ้าของข้อมูลมีอายุไม่เกิน 13 ปี จักต้องได้รับความยินยอม หรือได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองที่มีต่อเด็ก เพื่อให้การประมวลผลข้อมูลถูกกฎหมายภายใต้ GDPR ตามข้อ 2 สิ่งสำคัญที่สุด คือ ประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปสามารถกำหนดอายุเด็กต่ำกว่า 16 ปีได้ แต่ต้องไม่ต่ำกว่า 13 ปี อย่างไรก็ตาม ก็มิได้มีคำอธิบาย หรือมีการอ้างอิงถึงการศึกษาทางวิทยาศาสตร์หรือหลักฐานอื่นใดที่ยืนยันว่าการตัดสินใจดังกล่าวเหมาะสมอย่างแท้จริงในแง่ของผลประโยชน์สูงสุดของเด็กจากสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งยุโรปว่าทำไมจึงเลือกเด็กที่มีอายุระหว่าง 13 ถึง 16 ปีไว้โดยเฉพาะในแง่ของผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก

สหรัฐอเมริกาได้กำหนดการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของเด็กบนเครือข่ายออนไลน์ (Children’s Online Privacy Protection Act: COPPA) ให้นิยามคำว่า “เด็ก” หมายถึง บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ซึ่ง

สามารถทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าในพระราชบัญญัติฉบับนี้ มาตรการเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กบนเครือข่ายออนไลน์ก็ต้องกำหนดหลักเกณฑ์อายุให้ชัดเจนไว้เป็นการเฉพาะเจาะจง โดยการคุ้มครองเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี เพื่อคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเคร่งครัดของกฎหมาย (COPPA) รวมทั้งกฎเกณฑ์ของคณะกรรมการการ (FTC) มิได้กำหนดวิธีการบ่งถึงการระบุอายุเด็กที่ชัดเจนในทางปฏิบัติ เด็กสามารถมีการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงการขอความยินยอมจากผู้ปกครองทำให้เด็กยังคงใช้งานเว็บไซต์ต่าง ๆ ได้ โดยการให้ข้อมูลเท็จเกี่ยวกับอายุของตนได้ ซึ่งทำให้เกิดความเสี่ยงต่อข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กในประเด็นนี้การบังคับใช้กฎหมาย (COPPA) กล่าวคือ ยังไม่มีมาตรการทางเทคนิคซึ่งเป็นที่ยอมรับในการบ่งระบุอายุเด็กจากเครือข่ายสังคมออนไลน์ เพื่อจำแนกผู้ที่สมัครใช้งานเป็นเด็กนั้นคณะกรรมการการ (FTC) ให้ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายเครือข่ายสังคมออนไลน์ ซึ่งมีความพยายามในการพิสูจน์อายุของเด็กโดยให้ผู้ปกครองตอบรับมานั้น คณะกรรมการการ (FTC) ก็เห็นว่ายังไม่เหมาะสมและเพียงพอในการที่จะถือว่าได้รับความยินยอมของผู้ปกครอง โดยหลักแล้วเด็กไม่อาจใช้งานในระบบเครือข่ายออนไลน์ได้ ผู้ให้บริการสามารถกำหนดแนวทางทางปฏิบัติเมื่อมีเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี เป็นผู้ใช้งานจะลบบัญชีดังกล่าวออกไป หากได้รับแจ้งและสามารถระบุได้ว่าผู้ใช้งานดังกล่าวมีอายุต่ำกว่า 13 ปี เท่านั้น

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3) วิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคในกรณีไม่ได้ขอความยินยอมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก

การใช้บริการบนเครือข่ายออนไลน์และออฟไลน์นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งถือเป็นกลุ่มที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตต่อวันสูงเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มบุคคลในช่วงอายุอื่น ๆ เฉลี่ยต่อวันที่เด็กใช้เวลาไปกับการใช้บริการเครือข่ายออนไลน์ และเมื่อพิจารณาเจาะจงไปในเรื่องของวัตถุประสงค์ในการใช้อินเทอร์เน็ตจะพบว่า เป็นการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อเข้าถึงโซเชียลมีเดียเป็นลำดับแรก นอกจากนั้นจะใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อค้นหาข้อมูลดูหนังฟังเพลง รับส่งอีเมล ซื้อสินค้าและบริการ และเล่นเกม เป็นต้น ซึ่งแน่นอนว่าการใช้และเข้าถึงอินเทอร์เน็ตดังกล่าวย่อมมีผลโดยตรงต่อการเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชน อันอาจจะนำไปสู่การละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนไม่ว่าจะเพื่อประโยชน์ทางด้านการค้าหรือประโยชน์อื่นใด กรณีนี้ ผู้ควบคุมข้อมูลต้องดำเนินการตามสมควรเพื่อตรวจสอบความยินยอมของผู้ปกครอง โดยคำนึงถึงเทคโนโลยีที่มีอยู่ต้องให้คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับสิ่งที่อาจเป็นวิธีการที่จะยอมรับได้สำหรับการได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองที่สามารถตรวจสอบได้

การประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กนั้นมีอยู่หลายประการ โดยเฉพาะสำหรับการให้บริการต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องมีระบบการยืนยันอายุ (Age verify) ก่อนรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ให้บริการต้องได้รับความยินยอมที่ตรวจสอบได้จากผู้ปกครองก่อน เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลที่ให้ความยินยอมเป็นผู้ปกครองของเด็ก การรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจากเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี พระราชบัญญัติคุ้มครองความเป็นส่วนตัว พ.ศ. 2562 กำหนดให้ผู้ปกครองเป็นผู้ควบคุมผู้ให้บริการเว็บไซต์และบริการเครือข่ายออนไลน์จะต้องทำเพื่อปกป้องความเป็นส่วนตัว และความปลอดภัยของเด็กทางออนไลน์ ที่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองก่อนที่จะรวบรวมข้อมูลบางประเภทจากเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี การละเมิดอาจส่งผลให้มีการบังคับใช้กฎหมาย รวมถึงบทลงโทษทางแพ่ง ดังนั้นการปฏิบัติตามจึงมีความสำคัญ

หลักการขอความยินยอม ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 19 บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่า ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลไม่สามารถเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้ ถ้าไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อน หรือในกรณีที่ทำการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลดังกล่าว ในการขอความยินยอมนั้นต้องกระทำโดยชัดแจ้งโดยอาจจะทำเป็นหนังสือ หรือผ่านระบบ

อิเล็กทรอนิกส์ก็ได้ ต้องมีข้อมูลที่เข้าใจง่าย อ่านง่าย ไม่ทำให้เข้าใจผิด และจำแนกออกมาจากข้อมูลอื่นโดยชัดแจ้ง นอกจากนี้ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลด้วย เช่น บริษัทจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของพนักงานทุกคนเพื่อจัดทำทะเบียนลูกจ้างของบริษัท การทำการใดก็ตามที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลก่อน และสามารถกระทำได้เฉพาะภายในขอบเขตที่ได้รับคามยินยอมไว้เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากข้อมูลนั้นเป็นข้อมูลอ่อนไหว การขอความยินยอมและเก็บรวบรวมต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง ผู้ควบคุมข้อมูลต้องแจ้งวัตถุประสงค์ของการเก็บรวบรวมอย่างชัดเจน เก็บรวบรวมข้อมูลเท่าที่จำเป็น และต้องได้รับความยินยอมอย่างชัดแจ้งเท่านั้น ดังนั้น ข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กเป็นข้อมูลที่มีความอ่อนไหวง่ายที่มีความละเอียดอ่อน (Sensitive data) ตามบทบัญญัติ มาตรา 26 ห้ามมิให้เก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล โดยมีได้รับความยินยอมโดยชัดแจ้งจากเจ้าของข้อมูล เว้นแต่ กฎหมายบัญญัติไว้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4) วิเคราะห์มาตรการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคลของเด็ก เพื่อให้ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

เทคโนโลยีดิจิทัลสามารถสืบค้นข้อมูลในการเรียกดูข้อมูลจากเว็บไซต์ที่มีลักษณะเป็นแหล่งข้อมูลหรือความรู้ได้ง่ายและเสี่ยงต่อการถูกละเมิดในความเป็นส่วนตัวทางออนไลน์ของเด็ก อาจถูกแบ่งปันข้อมูลภาพถ่าย และวิดีโอกับเพื่อน ครอบครัว หรือบุคคลแปลกหน้าทางออนไลน์ สิ่งที่ถูกเปิดเผยนั้นบางครั้งเป็นเรื่องส่วนตัว เมื่อก้าวถึงความเป็นส่วนตัว จากการศึกษาพบว่าเด็กโดยทั่วไปถือว่าตนก็มีสิทธิ์ความเป็นส่วนตัวทางออนไลน์จากบิดามารดา หรือเพื่อนฝูง เช่น “ความเป็นส่วนตัวทางสังคม” แต่สังคมส่วนใหญ่ยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าความเป็นส่วนตัวของเด็กอาจถูกละเมิด โดยรัฐ หรือผู้ประกอบการเชิงพาณิชย์ เมื่อเด็กเข้าใช้บริการอินเทอร์เน็ตและการใช้อุปกรณ์สมาร์ตโฟนและอุปกรณ์ที่เชื่อมต่อข้อมูลเกี่ยวกับเด็กจะถูกรวบรวมทั้งโดยบุคคลสาธารณะหรือรัฐบาลและผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลของเด็กจะถูกดำเนินตั้งแต่เริ่มต้นชีวิต เช่น เมื่อมีการเพิ่มภาพการสแกนการตั้งครรภ์ และรูปภาพทารกบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย ภาพถ่ายเปลือยเด็กกำลังอาบน้ำ สิ่งสำคัญที่สุดคือ ชุดข้อมูลส่วนบุคคลเหล่านี้ ส่วนใหญ่ถือว่า หรือได้รับจากบริษัทเอกชน ซึ่งอาจขายข้อมูลให้กับผู้โฆษณา บริษัทประกันภัย หรือพรรคการเมือง หรือพ่อแม่และผู้ปกครอง ซึ่งนำไปสู่ผลลัพธ์ในการถูกละเมิดในระยะยาว ดังนั้น ในโลกดิจิทัล สิทธิของเด็กในความเป็นส่วนตัว ตามที่ระบุไว้ใน Article 16 ดังนั้น ในโลกดิจิทัล สิทธิของเด็กในความเป็นส่วนตัวนั้น พฤติกรรมของผู้ปกครองทำให้เด็กเสี่ยงต่อการถูกขโมยข้อมูลประจำตัวและการละเมิดความเป็นส่วนตัวต่าง ๆ

อย่างไรก็ตาม ควรจำแนกประเภทข้อมูลเด็กจากข้อมูลของบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้ว เช่น ข้อมูลนักเรียน การระบุชื่อ บัญชีโซเชียลมีเดียทั้งหมด พร้อมรหัสผ่านอันเป็นข้อมูลที่ไม่ควรเปิดเผย จึงแสดงให้เห็นว่า แม้แต่สถานที่โรงเรียนยังขาดความเข้าใจเรื่องข้อมูลส่วนตัว ซึ่งจะแน่ใจได้อย่างไรว่า เด็กจะปลอดภัยในเมื่อยังต้องไปโรงเรียน ข้อมูลของเด็กที่โรงเรียนได้จัดเก็บไว้นั้นมีหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลส่วนตัว ชื่อ ปลายนิ้วมือ การโพสรูปภาพ วิดีโอ และไฟล์เสียงทางออนไลน์ ข้อมูลด้านวิชาการ สถิติการถูกลงโทษ ความประพฤติ ข้อมูลทางการแพทย์ ประวัติการค้นหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ แผนที่บ้าน ไอพีแอดเดรส ที่อยู่ IP คือหมายเลขเฉพาะที่กำหนดโดยผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ตารางเรียน โรงเรียนเป็นอีกหนึ่งสถานที่ที่เด็ก จะเสี่ยงต่อการถูกละเมิดความเป็นส่วนตัว แม้ครอบครัวจะดูแลเรื่องความปลอดภัยเป็นอย่างดี

GDPR ของสหภาพยุโรป แม้ว่ากฎหมายคุ้มครองข้อมูลของสหภาพยุโรปจะมีผลบังคับใช้กับทุกประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปและทุกภาคส่วนและข้อมูลทุกประเภท (ไม่ว่าจะออนไลน์หรือออฟไลน์) GDPR มีกฎเฉพาะที่ควบคุมความยินยอมในการประมวลผลข้อมูลเมื่อมีการเสนอ “ข้อมูลในการใช้บริการออนไลน์”

ให้กับเด็กโดยตรง ผู้ควบคุมข้อมูลมีหน้าที่ต้องใช้ความพยายามตรวจสอบว่าได้รับความยินยอมจากผู้มีอำนาจกระทำการแทน หรือผู้ปกครอง นอกจากนี้ มาตรการของสหภาพยุโรปเพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเด็กอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพื่ออุดช่องว่างภายใต้กรอบกฎหมาย ปัจจุบันได้รับการแก้ไขเพิ่มเติม เช่น ผู้ให้บริการการสื่อสารออนไลน์สามารถดำเนินการตามสมควรเพื่อตรวจจับและรายงานการล่วงละเมิดทางเพศเด็กทางออนไลน์และการลบข้อมูล สื่อการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก ข้อบังคับบริการสื่อโซเชียลมีเดียของสหภาพยุโรป (AVMSD) การกำหนดให้แพลตฟอร์มในการแชร์วิดีโอต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมในการปกป้องเด็กจากโฆษณาที่อาจบั่นทอนพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ หรือศีลธรรมของเด็กและห้ามการสื่อสารเชิงพาณิชย์สำหรับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มุ่งเป้าไปที่เด็ก โดยเฉพาะโฆษณาที่ก่อให้เกิดทางกายภาพ ความเสียหายทางจิตใจ หรือศีลธรรม

ข้อเสนอแนะ

1. ให้ปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ดังนี้ ควรเพิ่มบทบัญญัติคำนิยามศัพท์ ตามมาตรา 6 โดยเพิ่มคำนิยามว่า “เด็ก” หมายถึง บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี เพื่อให้ผู้ควบคุมตระหนักถึงความปลอดภัยในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูลของเด็กเป็นกรณีพิเศษ ที่จำเป็นต้องขอให้ยินยอมจากบิดามารดาในทุกกรณี
2. ควรกำหนดหลักความยินยอม โดยการกำหนดเกณฑ์อายุในการขอความยินยอมทั่วไปที่อายุ 16 ปี ซึ่งหมายความว่าไม่สามารถประมวลผลข้อมูลของเจ้าของข้อมูลที่มีอายุ 16 ปี หรือต่ำกว่านั้น ได้ตามกฎหมายในกรณีที่ผู้ให้บริการประมวลผลเกี่ยวกับข้อมูลของเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปี ผู้ให้บริการประมวลผลข้อมูลที่ได้รับอนุญาตจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองเท่านั้น เพื่อเป็นการป้องกันมิให้เด็กถูกแสวงหาประโยชน์ในเชิงธุรกิจของนักการตลาดที่เข้าถึงมากเกินไป
3. การเพิ่มมาตรการในการให้ความคุ้มครอง “ประเภทข้อมูลของเด็ก” เป็นการเฉพาะ ควรจำแนกประเภทข้อมูลให้มีความสอดคล้องกับเศรษฐกิจดิจิทัลทั่วโลก มุ่งคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของเด็กในบริบทการเผยแพร่ภาพถ่ายและวิดีโอบนโซเชียลมีเดีย เพื่อป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศสิทธิความเป็นส่วนตัวของเด็ก โดยการรักษาความมั่นคงปลอดภัยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

การประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เยาว์ (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก:

<https://www.kaphoon.com/column/417779>.

กรมนยุโรป กระทรวงการต่างประเทศ. (2561). สหภาพยุโรป (The European Union - EU). (ออนไลน์).

เข้าถึงได้จาก: <http://www.mfa.go.th/europetouch/th/other/>.

กระทรวงการต่างประเทศ. (2551). ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก:

<http://humanrights.mfa.go.th/upload/pdf/udhr-th-en.pdf>.

นรินทร์ จุ่มศรี. (2555). มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเครือข่ายสังคม วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ปริทัศน์ พนมยงค์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2561

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560

สัญญา วิริยะอมรพันธุ์. (2554). **มาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล: ในการทำ**

ธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของภาครัฐ. สารนิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
กรุงเทพ.

สำนักงานปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม. (2562). **รู้จัก พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล**.

บทความวิชาการโครงสร้างร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล. กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัดกระทรวง
ดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม.

สำนักงานคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. (2557). **การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Privacy) ของ**

หน่วยงานภาครัฐ. เอกสารบทความการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการธุรกรรม
ทางอิเล็กทรอนิกส์.

อชิพร สิทธิธีรรัตน์. (2558). **ปัญหากฎหมายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบริบทอิเล็กทรอนิกส์**.

วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการค้าระหว่างประเทศ คณะนิติศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

A Rule by the Federal Trade Commission on. (01,17, 2013).

Children's Online Privacy Protection Rule. (Online). เข้าถึงได้จาก:

<https://www.federalregister.gov/documents/2013/01/17/2012-31341/childrens-online-privacy-protection-rule>.

Federal Trade Commmission. **Xanga.com to Pay \$1 Million for Violating Children's Online**

Privacy Protection Rule. Civil Penalty Against Social Networking Site Is Largest Ever for a
COPPA Violation. (ไฟล์ FTC เลขที่ 062-3073; หมายเลข CIV. 06-CIV-6853(SHS)). (Online).

เข้าถึงได้จาก: <https://www.ftc.gov/news-events/press-releases/2006/09/xangacom-pay-1-million->